

Arrest

nr. 169 078 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X te X (Puntland). Vlak na uw geboorte werd u voor de moskee ten vondeling gelegd. Y.I.A. vond u daar en besloot voor u te zorgen. U groeide in zijn gezin op. Y.I.A. was van Sheikhal afkomst. Toen u acht jaar oud was overleed Y.I.A.. U groeide verder op binnen de familie tot op 1 april 2014 beslist werd de erfenis te verdelen. U kreeg te horen dat u geen echte zoon was van Y.I.A. en dat u dus geen recht had op een deel van de erfenis. De familie besloot alle bezittingen uit de erfenis te verkopen en u werd op straat gezet. U stapte naar de Sheikhs in de moskee. Zij probeerden te bemiddelen maar ook zij bevestigden u uiteindelijk dat u geen geboorterecht had en geen deel van de erfenis kon claimen.

U had problemen met mensen binnen de gemeenschap omdat u geen vader of moeder had en geen clan had. U had niemand die het voor u opnam. Uit angst voor wat nog zou kunnen komen besloot u het land te verlaten. Op 14 augustus 2014 verliet u het land. Op 8 juni 2015 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

U stelt bij terugkeer problemen te zullen hebben omwille van het feit dat u geen clan hebt en vreest hetzelfde mee te zullen maken als voor uw vertrek of nog erger.

B. Motivering

Na uitgebreid onderzoek dient de aandacht erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat daar waar het uw problemen met betrekking tot de erfeniskwestie met de familie bij wie u opgroeide betreft dit geenszins gezien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie daar het feit dat u geen recht zou hebben op de erfenis geen daad van vervolging uitmaakt.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat zowel uw verklaringen aangaande de problemen die u had met de familie omtrent de erfeniskwestie, als de problemen die u beweerde gehad te hebben met de mensen omwille van het feit dat u als zonder ouders en zonder clan gezien werd, niet geloofwaardig zijn.

Zo zijn onder andere uw verklaringen met betrekking tot het ogenblik van overlijden van Y.I.A., de man die u in huis nam en bij wie u opgroeide, tegenstrijdig. Aanvankelijk verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat hij kort geleden overleed (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Even later bevestigde u deze verklaring door te zeggen dat hij pas geleden gestorven is (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Toen u echter daarna naar het beroep van Y.I.A. gevraagd werd stelde u dat niet te weten omdat hij overleed toen u nog jong was, namelijk toen u acht jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hierop werd u erop gewezen dat u even daarvoor gezegd had dat hij kort geleden overleed (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U beperkte zich tot het stellen dat dit niet waar was (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U kon verder niet zeggen hoe lang u nog bij de familie en in het huis van de familie leefde na de dood van Y.I.A. voordat u het huis uitgezet werd en de erfenis verdeeld werd (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U kon bovendien niet zeggen hoe lang na Y.I.A. zijn dood u nog school liep en hoe oud u was toen u stopte met school lopen (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Ook verder legde u nog incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u acht jaar school te hebben gelopen en daarna gestopt te zijn met school omdat niemand u financieel wilde steunen en u geen zakgeld had (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Toen u hierop gevraagd werd wie dan voordien betaalde voor uw scholing, stelde u echter dat het gratis was voor u en dat de familie bij wie u opgroeide dat geregeld had (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Er werd gevraagd waarom het daarna niet meer gratis was voor u maar daarop antwoordde u slechts dat de andere mensen wel moesten betalen maar u niet en dat het gratis was voor u (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Naast deze incoherentie in uw verklaringen betreffende de reden waarom u stopte met school lopen dient er bovendien op gewezen te worden dat het feit dat u gratis school kon lopen en de anderen niet, dat dat beeld toch niet strookt met het feit dat u tevens beweerde problemen te hebben gehad met de gemeenschap omdat u geen ouders hebt. Toen u hierop gewezen werd stelde u enkel dat het een grote stad is en dat niet iedereen slecht is en dat de mensen waar u problemen mee had slechts een kleine groep was (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Ook het feit dat u verder nog jaren in het huis van de familie bleef wonen en dat de ouderen probeerden te bemiddelen voor u met betrekking tot het erfrecht wijzen erop dat uw problemen met de 'gemeenschap' zeker niet algemeen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.2,4).

Bij uw verklaringen aangaande de problemen met de mensen uit de gemeenschap omwille van het feit dat u als clanloos en zonder moeder en vader gezien werd kunnen verder nog enkele andere vraagtekens geplaatst worden. Zo bleek u niet in staat de mensen met wie u problemen had concreet te identificeren. U stelde dat de mensen waar u problemen mee had een kleine groep was en dat niet iedereen slecht was (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Op de vraag wie dan de mensen waren waar u problemen mee had, repliceerde u louter door te zeggen dat het sommige burens waren en dat het wel een groepje was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Toen u vervolgens gevraagd werd wie deze mensen concreet waren, stelde u enkel dat het moeilijk is om ze te tellen en dat ze met veel zijn, dat het een groep, een club is (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Hierop werd door het CGVS gevraagd van wat het een club was waarop u onsamenvattend antwoordde, van de wijk de burens bijvoorbeeld en dat andere mensen in de stad kwamen en het een groep was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U was niet in staat te zeggen om hoeveel mensen het precies ging (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Na aandringen schatte u het aantal van de mensen waar u problemen mee had op 400 maar kon u niet zeggen waarop u deze indicatie baseerde (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

U kon vervolgens geen enkele naam geven van de mensen waar u problemen mee beweerde gehad te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit is wel zeer opmerkelijk daar u beweerde dat het over onder andere burens ging en dat u van jongs af aan tot op het moment van uw vertrek problemen had met deze mensen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaarde dat u uiteindelijk het land verliet omwille van de problemen met de familie en de inwoners en omdat u bang was voor wat u aangedaan kon worden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Toen op het CGVS vervolgens gevraagd werd wie u iets zou willen aandoen en waarom, repliceerde u dat u geen stam had en geen familie om op terug te vallen en dat u bang was dat iedereen u iets kon aandoen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze verklaring is echter niet consistent met uw andere verklaringen zoals hierboven en hieronder verder nog blijkt.

Er werd op het CGVS gevraagd naar concrete voorbeelden van problemen die je had met de mensen. U stelde dat als u terugkwam van het dorp naar de stad er steeds groepjes waren die je tegenhielden en dat je dan alles moest afgeven en ze je afpersten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U bevestigde echter tevens dat deze groepjes dat met iedereen doen die op die weg passeert (zie gehoorverslag CGVS, p.7), hetgeen erop wijst dat het hier eerder om algemene criminaliteit ging en niet dat u geïsoleerd werd door de mensen omdat u geen ouders had en gezien werd als clanloos. Toen u vervolgens gevraagd werd nog andere voorbeelden van problemen met de mensen te geven stelde u dat dit het enige was dat u zich herinnerde en wat u persoonlijk meemaakte (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Tot slot kan uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat het weinig geloofwaardig is dat als u inderdaad ten vondeling werd gelegd en opgevangen werd door een familie waar u geboren en getogen bent, ook al had u geen recht op een deel van de erfenis, dat u door de maatschappij als clanloos beschouwd zou worden, des te meer daar u de naam van de man wel droeg zoals u zelf verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.2,3 en informatie in het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Qardho. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Puntland beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015) blijkt dat de situatie in de delen van Puntland die onder de controle van de overheid staan stabiel is dan in Zuid- en Centraal-Somalie. De uitzonderingen zijn delen van het kustgebied en het Galgala-gebergte. Al-Shabaab Northeast (ASNE) is in 2014 opnieuw actiever geworden in Puntland. De strijdkrachten van Puntland lanceren in 2014 en opnieuw in 2015 meermaals een offensief om ASNE uit hun basissen in het Galgala-gebergte te verdrijven. In het Galgala-gebergte zijn er meerdere gevechten tussen de strijdkrachten van Puntland en ASNE. ASNE voerde het aantal aanslagen met IED's op. De aanslagen van ASNE, en soms ook onbekende gewapende mannen, zijn in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, meestal politie of leger, en één aanslag is gericht tegen een voertuig van de VN. Het aantal burgers dat hierbij gedood of verwond wordt, blijft beperkt. Er zijn in 2015 ook enkele doelgerichte moorden in Puntland, bijvoorbeeld op een parlements lid of op twee personen die ASNE beschuldigt van samenwerking met de overheid. Er doet zich ook geweld tussen personen van verschillende clans voor, waarbij er soms ook enkele doden vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in Puntland geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit Puntland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 februari 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal zeer goed op de hoogte is *“van de tradities en clanstructuren in Somalië en moet iedereen tot en bepaalde clan behoren om bescherming te kunnen genieten van die clan. Zoniet, staat hij volledig alleen in de gemeenschap en loopt zij voortdurend gevaar.”*. Hij stelt dat hij in zijn land van herkomst als een slaaf werd behandeld en geen enkel recht had: *“Zelfs de basisrechten werden haar ontnomen omdat zij een wees was en niet tot een clan behoorde.”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming merkt verzoeker op dat de informatie over de veiligheidssituatie in Qardho, Puntland, gebaseerd is op informatie die dateert van 15 juli 2015. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM waaruit zou blijken dat *“het EHRM vaak belang (hecht) aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties”*. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er slechts één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen verschillende clans vallen, meent verzoeker dat hij één van die doden zou kunnen zijn. Hij voert aan dat de commissaris-generaal niet onverschillig kan blijven ten aanzien van deze vaststellingen en de plicht heeft om de veiligheidssituatie in een bepaald land op te volgen *“ook na juli 2015”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vaagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaarde problemen te hebben met zijn (voormalige) familie omtrent een erfeniskwestie, alsook met mensen in zijn omgeving omdat hij gezien werd als zijnde zonder ouders en zonder clan. De verklaringen van verzoeker zijn echter dermate vaag en onaannemelijk, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde vrees voor vervolging.

2.4. Zo legde verzoeker erg afwijkende verklaringen af omtrent het ogenblik van overlijden van Y.I.A., nochtans dé aanleiding van de (erfenis)problemen met zijn (voormalige) familie, en over de gevolgen van dit overlijden. Enerzijds stelde hij meermaals dat Y.I.A. "*kort geleden*" overleed (gehoor, p. 2-3), maar stelde hij anderzijds dat hij het beroep van Y.I.A. niet kende omdat hij overleed toen verzoeker acht jaar oud was (gehoor, p. 3), wat gelet op verzoekers geboortejaar 1994 bezwaarlijk "*pas geleden*" is. Verzoeker kon verder niet zeggen hoe lang hij nog bij de familie en in het huis van de familie leefde na de dood van Y.I.A., voordat hij het huis uitgezet werd en de erfenis verdeeld werd (gehoor, p. 4), noch hoe lang verzoeker nog school liep na de dood van Y.I.A. of hoe oud hij was toen hij stopte met naar school gaan (gehoor, p. 5).

2.5. Verzoeker kon voorts geen zicht bieden op (de identiteit van) zijn vervolgers. Hij stelde vaagweg dat de mensen waar hij problemen mee had een klein "*groepje*" was, "*een club*" (gehoor, p. 5). Hij kon geen enkele persoon benoemen, hoewel hij aangaf dat het over onder andere burens ging en dat hij van jongs af aan problemen had met deze mensen (gehoor, p. 6). Hij bleek ook niet in staat te zeggen om hoeveel mensen het ging (gehoor, p. 6).

2.6. Ook over de problemen die verzoeker gekend zou hebben met deze mensen omwille van zijn ouder- en clanloos zijn, legde hij incoherente verklaringen af. Aanvankelijk stelde verzoeker dienaangaande: "*De onderdrukking van de inwoners. Het was voor mij heel moeilijk om tussen de andere inwoners van de stad bij ons te blijven, ik had verder geen familie, mensen die voor me opstonden, de inwoners zochten me expres op, problemen. Bijvoorbeeld onderdrukking. IK werd weggepest, stel je voor dat als we met vier zaten dan kwam ik erbij maar op dat moment jaagden ze me dan weg omdat ze me er niet bij wilden hebben. Ik werd geslagen. Als er bijvoorbeeld onenigheid was dan haalden ze er iemand anders bij en ze gingen raar doen als ik er ergens bij kwam, dan waren ze ineens stil omdat ik illegaal geboren ben. Niet zoals normaal bij een moeder of een vader. Geld werd afgeperst. Stel je voor nadat ik wat op leeftijd kwam dan probeerde ik wat met de dames te praten en dan werd me gezegd dat ik het recht niet heb omdat ik geen moeder of vader heb. Als ik op zoek was naar werk werd me gevraagd of ik iemand kon meebrengen die voor me kon instaan, ik had geen vrienden, ik had geen broer, geen respect.*". Later gevraagd naar concrete voorbeelden van problemen die verzoeker had in zijn thuisland, herinnerde verzoeker zich enkel dat er groepjes waren die hem tegenhielden en afpersten als hij terugkwam van het dorp naar de stad (gehoor, p. 7), maar bevestigde hij vervolgens dat deze groepjes dat met iedereen doen die op die weg passeert (gehoor, p. 7). Uiteindelijk gaf hij toe dat deze algemene criminaliteit het enige was dat hij zich herinnerde en wat hij persoonlijk zou hebben meegemaakt (gehoor, p. 8). Dat verzoeker, die zonder ouders en zonder clan zou zijn en volgens het verzoekschrift als een slaaf werd behandeld en geen enkel recht had, er niet in slaagt ook maar één concreet persoonlijk probleem te benoemen en te beschrijven, wijst erop dat hij zijn land niet ontvlucht is omwille van vervolging. Bovendien stelde verzoeker zelf "*Het is een grote stad, die mensen waar ik problemen mee had was maar een klein groepje, niet iedereen was slecht*" (gehoor, p. 5) en gaf hij aan dat hij - in tegenstelling tot anderen - gratis onderwijs genoot (gehoor, p. 5), waardoor hij niet aantoonde dat hij zich niet elders kon vestigen of tot andere mensen kon richten om aan zijn beweerde problemen te ontkomen of een leven op te bouwen nu hij gestudeerd had.

2.7. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat de commissaris-generaal zeer goed op de hoogte is "*van de tradities en clanstructuren in Somalië en moet iedereen tot en bepaalde clan behoren om bescherming te kunnen genieten van die clan. Zoniet, staat hij volledig alleen in de gemeenschap en loopt zij voortdurend gevaar.*". De Raad merkt op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Qardho, Puntland geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland*" van 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de situatie in de delen van Puntland die onder de controle van de overheid staan stabiel is dan in Zuid- en Centraal-Somalië. De uitzonderingen zijn delen van het kustgebied en het Galgala-gebergte. Al-Shabaab Northeast (ASNE) is in 2014 opnieuw actiever geworden in Puntland. De strijdkrachten van Puntland lanceren in 2014 en opnieuw in 2015 meermaals een offensief om ASNE uit hun basissen in het Galgala-gebergte te verdrijven. In het Galgala-gebergte zijn er meerdere gevechten tussen de strijdkrachten van Puntland en ASNE. ASNE voerde het aantal aanslagen met IED's op. De aanslagen van ASNE, en soms ook onbekende gewapende mannen, zijn in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, meestal politie of leger, en één aanslag is gericht tegen een voertuig van de VN. Het aantal burgers dat hierbij gedood of verwond wordt, blijft beperkt. Er zijn in 2015 ook enkele doelgerichte moorden in Puntland, bijvoorbeeld op een parlements lid of op twee personen die ASNE beschuldigt van samenwerking met de overheid. Er doet zich ook geweld tussen personen van verschillende clans voor, waarbij er soms ook enkele doden vallen.

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker één van die doden zou kunnen zijn, toont niet aan dat er in Qardho, Puntland geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De argumentatie in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet onverschillig kan blijven ten aanzien van deze vaststellingen en de plicht heeft om de veiligheidssituatie in een bepaald land op te volgen "*ook na juli 2015*", toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende of recentere informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK